



Arrestnummer C 1 1567 / 2020
Repertoriumnummer 2020 / 4199
Datum van uitspraak 24 december 2020
Notitlenummer griffie 2019/NT/209
Notitlenummer parket-generaal

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van

inwendige aard

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd 05.01.2021

By arrest van het Hof van Cassatie

del. 4 juni 2021 (n. P. 21.0057.N)

werd het cassatieberoep
verworpen

08.06.2021

griffier

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001890579-0001-0018-01-01-1



Not.nr. BG.63.H2.150160/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (RRN
geboren te op
houthakker,
wonende te
- burgerlijke partij –
2. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)
- burgerlijke partij –

tegen

1. nr. 1941 (RRN
geboren te op
schrijnwerker,
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

"A. Te op 11.12.2016

Ten nadele van een ander, met name goederen, gelden, koopwaren, biljetten, kwijtingen, geschriften van om het even welke aard, die een verbintenis of een schuldbevrijding inhielden of teweegbrachten en die hem overhandigd waren onder verplichting om ze terug te geven of ze voor een bepaald doel te gebruiken of aan te wenden, bedrieglijk te hebben verduisterd of verspild, namelijk het jachtwapen FN Browning met serienummer dat hem was overhandigd om te gebruiken bij een kleiduifschieting op 10 of 11 december 2016 te hebben meegenomen naar de jacht op 11.12.2016.

(art. 491 lid 1 Sw.)

B. Te op 11.12.2016

PAGE 01-00001890579-0002-0018-01-01-4



Bij inbreuk op de artikelen 3, § 3, 1° en 11, § 1, strafbaar gesteld door artikel 23 al. 1 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, zonder voorafgaande vergunning, verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker, een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij horende munitie voorhanden te hebben, namelijk jachtwapen FN Browning kaliber 12 met serienummer _____ en een patronenriem met 16 patronen kaliber 12.

C. Te _____ op 11.12.2016

Bij inbreuk op de artikelen 3, § 3, 1° en 14, strafbaar gesteld artikel 23 al. 1 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, een vergunningsplichtig vuurwapen gedragen te hebben zonder een wettige reden en zonder dat hij in het bezit is van een vergunning tot het voorhanden hebben van het betrokken wapen evenals een wapendrachtvergunning, namelijk jachtwapen FN Browning kaliber 12 met serienummer _____

D. Te _____

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 13 van het Jachtdecreet van 24 juli 1991 te hebben gejaagd met een geweer zonder het jachtverlof bij zich te hebben gedragen, namelijk

1. Op 11.12.2016

met een jachtwapen FN Browning kaliber 12 met serienummer _____

2. Op 28.09.2013

met een niet nader te bepalen geweer.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1§1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

E. Te _____ op 11.12.2016

bij inbreuk op artikel 12/1, strafbaar gesteld door artikel 23 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, het jachtwapen FN Browning met serienummer _____ dat hem was overhandigd om te gebruiken bij een kleiduifschieting op 10.12.2016 te hebben meegenomen voor de jacht op 11.12.2016."

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 5 december 2018 op tegenspraak als volgt:

┌ PAGE 01-00001890579-0003-0018-01-01-4 ─┐



“Op strafgebied

Verklaart **de feiten onder de tenlastelegging A NIET bewezen** in hoofde van
spreekt hem dienvolgens **VRIJ** en ontslaat hem terzake van elke verdere
rechtsvervolgning zonder kosten.

Verklaart **de feiten onder de tenlasteleggingen B, C, D.1, D.2 en E bewezen** en veroordeelt
uit dien hoofde voor al deze feiten samen, bij toepassing van artikel 65 lid 1
van het Strafwetboek, tot:

- een gevangenisstraf van **EEN (1) JAAR**
- een geldboete van **DUIZEND VIJFHONDERD EURO (1.500,00 €)**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door
artikel 2 en 3 van de wet van 28 december 2011, voormelde geldboete met **vijftig decimes**
verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **NEGENDUIZEND EURO (9.000,00 €)**.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde
geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **TWEE (2) MAAND**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29
juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld** wordt voor een
termijn van **VIJF (5) JAAR** voor wat betreft de **uitgesproken gevangenisstraf**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor
beheerskosten in strafzaken van **DRIEËNVIJFTIG EURO EN ACHTENVIJFTIG CENT (53,58
EUR)** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950,
houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd
door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de
invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel
148 van het K.B. van 28 december 1950, de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns)
van 31 januari 2013 en de omzendbrief 131/5 van 25 september 2018)(artikel 18 en 19 van
de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(1)).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een bedrag van **TWINTIG EURO (20,00
EUR)** als bijdrage voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand
overeenkomstig art. 2, 4§1 en §3 en 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een
Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verplicht deze veroordeelde een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met 70
opdecimes en aldus gebracht op **TWEEHONDERD EURO (200,00 EUR)** te betalen bij wijze van
bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (artikel 29 van de wet van 1
augustus 1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31 oktober 2005; artikel 1 van de wet van



5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door de artikelen 59 en 60 van de Programmawet (1) van 25 december 2016 (Belgisch Staatsblad van 29 december 2016).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op **58,74 EUR**.

Op burgerlijk gebied

Verleent akte aan _____ van haar gedingshervatting namens

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij **ontvankelijk**, doch wijst deze af als **ongegrond**.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij **ontvankelijk**, doch wijst deze af als **ongegrond**.

De overtuigingsstukken:

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig artikelen 42, 1° en 43, lid 1 Strafwetboek, en/of artikel 23 van de Wapenwet van 8 juni 2006, **het jachtwapen FN Herstal kaliber 12 super posé met serienummer _____ (niet neergelegd ter griffie)**, welke eigendom is van de veroordeelde en het voorwerp uitmaken dan wel gediend hebben of bestemd waren voor het plegen van de hiervoor bewezen verklaarde misdrijven.

Stelt de overtuigingsstukken _____ en _____ ter beschikking van het openbaar ministerie om ermee te handelen als naar recht.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- door de beklaagde _____ op 18 december 2018 tegen “alle nadelige strafrechtelijke beschikkingen van het vonnis, conform het grievenformulier”;
- 3 januari 2019 door het openbaar ministerie tegen “alle beschikkingen op strafgebied”;
- 4 januari 2019 door de burgerlijke partij tegen “alle strafrechtelijke en burgerlijke beschikkingen van het vonnis, conform het grievenformulier”;

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op:

- 18 december 2018 door de raadsman van de beklaagde _____
- 3 januari 2019 door het openbaar ministerie;
- 4 januari 2019 door de raadsman van de burgerlijke partij _____



1.4 De zaak werd, gelet op de in acht genomen dwingende richtlijnen van het College van de hoven en rechtbanken en de uitzonderlijke omstandigheden en noodtoestand door het COVID-19 virus, op de rechtszitting van 27 maart 2020 onbepaald uitgesteld waarna er opnieuw gedagvaard werd voor de rechtszitting van 25 juni 2020.

Op de rechtszitting van 25 juni 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van partijen en na het openbaar ministerie te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 12 november 2020.

Op de rechtszitting van 12 november 2020 hebben alle partijen gemeld dat alle neergelegde conclusies in het debat en het beraad mogen gehouden worden, ook als deze niet binnen de door het hof vastgestelde conclusietermijnen werden neergelegd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 12 november 2020 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij _____ in zijn middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te _____

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 5 december 2018 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissingen over respectief de procedure (zonder nadere aanduiding), de schuld aan de telastleggingen B, C, D en E, de straf (met inbegrip van de bijdragen) en de kosten. De grief over de procedure is niet nauwkeurig. Dit brengt nochtans niet mee dat het hoger beroep van de beklaagde vervallen is, gezien de overige grieven wel nauwkeurig zijn.

In het door het openbaar ministerie ingediende “*grievensformulier hoger beroep*” wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk volgt het openbaar ministerie het hoger beroep van de beklaagde _____ wat meebrengt dat het openbaar ministerie zich, op strafgebied en binnen de perken van het



hoger beroep van de beklaagde, de grieven van de beklaagde eigen maakt. Daarnaast duidde het openbaar ministerie zelfstandig een grief met betrekking tot de beslissing over de straf aan.

In het door de advocaat van de burgerlijke partij ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissing over de schuld van de beklaagde wat betreft de telastlegging A, de straf, met name de bijzondere verbeurdverklaring van het jachtwapen Browning met serienummer en de burgerlijke rechtsvordering, meer bepaald de beslissing tot afwijzing van de vraag tot vrijgave en teruggave van het vermelde jachtwapen. Gezien een burgerlijke partij noodzakelijk enkel op burgerlijk gebied ontvankelijk hoger beroep kan instellen en een grief kan aanduiden zijn het hoger beroep van de burgerlijke partij op strafrechtelijk gebied, evenals zijn grieven over de schuld en de straf niet-ontvankelijk. Het hoger beroep van de burgerlijke partij voor zover ingesteld op burgerlijk gebied is wel ontvankelijk en de grief over de beslissing op burgerrechtelijk gebied is nauwkeurig.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk en niet vervallen. Het hoger beroep van de burgerlijke partij is ontvankelijk en niet vervallen voor zover ingesteld op burgerlijk gebied (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De beslissing tot vrijspraak voor de telastlegging A is door geen enkel ontvankelijk beroep bestreden, zodat deze beslissing definitief is en het hof hierover op strafgebied niet meer te oordelen heeft.

Ook de beslissing tot het ongegrond verklaren van de vordering van de burgerlijke partij is niet bestreden door enig beroep en is definitief.

3. Voor zover bewezen werden de feiten van de telastleggingen B, C, D1, D2 en E gepleegd met eenzelfde misdadig opzet. Tussen deze feiten onderling is geen termijn van meer dan vijf jaar en zij vormen samen een collectief misdrijf waarvan de verjaring loopt vanaf het laatste feit, namelijk 11 december 2016. Sindsdien is de verjaringstermijn van vijf jaar niet verstreken, zodat de verjaring van de strafvordering niet is ingetreden.

4.1 De telastleggingen B, C en D1 hebben betrekking op de vaststellingen die gebeurden op 11 december 2016 door inspecteurs van het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB).



Tijdens een controle van een groep jagers te _____ en op het ogenblik dat vier jagers geïdentificeerd werden, bemerkten de natuurinspecteurs twee mannen die langs de openbare weg kwamen aangewandeld. Eén van deze mannen was gekleed in bruine camouflagekledij en droeg een opvallend bleek zonnehoedje; deze werd later geïdentificeerd als de beklaagde _____ De natuurinspecteurs noteerden dat bij het observeren vooraf van de groep jagers en vier drijvers, zogenaamde “trakkeurs”, zij hem niet hadden opgemerkt tussen de drijvers. Hij droeg geen wapen, geen munitie en ook geen opvallende fluorescerende kledij zoals alle andere drijvers en zoals ook gebruikelijk is bij de jacht in functie van de veiligheid (stuk 3, kaft 4). Die persoon hield zich ook opvallend op de achtergrond.

Omdat de natuurinspecteurs vermoedden dat ‘de man met het bleke hoedje’ of de beklaagde, die niet als drijver werd opgemerkt, verdoken geposteerd zat als jager keerden zij terug naar de plaats van de controle, waar de jagers al vertrokken waren. In een hoek van een aangrenzende weide, van waaruit de beklaagde vermoedelijk kwam aangewandeld, troffen de natuurinspecteurs een lang jachtwapen aan en een patronenriem met zestien volle patronen. Zij namen deze voorwerpen in beslag. Een honderdtal meter verder troffen de natuurinspecteurs een terreinwagen _____ aan, die ingeschreven was op naam van de beklaagde. De natuurinspecteurs begaven zich vervolgens terug naar de groep jagers, die verderop aan het jagen waren. De man met het bleke hoedje, die aan het drijven was, werd geroepen en toen geïdentificeerd als de beklaagde. Hij bevestigde dat de aangetroffen terreinwagen van hem was. Bij de vraag of het aangetroffen wapen en de patronengordel van hem waren, beriep de beklaagde zich op zijn zwijgrecht. Volgens de natuurinspecteurs reageerde hij gespeeld geschokt en verbaasd over het feit dat het wapen in een weide werd aangetroffen. In aanwezigheid van de beklaagde werd vervolgens een zoeking in zijn terreinwagen uitgevoerd, waarbij een volle kogel kaliber 7x64 werd aangetroffen. Spontaan verklaarde de beklaagde dat de inhoud van de wagen toebehoorde aan verschillende jagers die achteraan hadden plaatsgenomen. De natuurinspecteurs merkten in hun proces-verbaal op dat er vooraan slechts twee zitplaatsen waren en achteraan geen, omdat de achterbank neergeklapt was en in de zo vergrote kofferruimte enkele goederen lagen. Achteraan in de wagen werd een zak met hagelpatronen aangetroffen. Bij de vraag of deze van hem waren, beriep de beklaagde zich opnieuw op zijn zwijgrecht.

Uit nazicht van het wapen bij de provinciale wapendienst volgde dat dit op naam stond van _____
Daarvoor stond het op naam van de beklaagde.

4.2 Anders dan de beklaagde aanvoert zijn de vaststellingen die de natuurinspecteurs deden en hun proces-verbaal niet onwettig en nietig, omdat de natuurinspecteurs overeenkomstig artikel 29, § 1, Wapenwet geen bevoegdheid zouden hebben gehad inbreuken op de wapenwet op te sporen en vast te stellen.



Artikel 29, § 1, Wapenwet bepaalt: *“De inbreuken op deze wet en haar uitvoeringsbesluiten worden opgespoord en vastgesteld door:*

1°de leden van de federale politie, de lokale politie en de douane;

2°de directeur van de proefbank voor vuurwapens en de personen aangewezen door de minister bevoegd voor Economie;

3°de inspecteurs en controleurs van springstoffen en de ambtenaren van het bestuur Economische Inspectie.

Voor de uitvoering van hun opdracht mogen zij zich alle documenten, stukken, registers, boeken en voorwerpen, die zich in die plaatsen bevinden of die hun activiteiten betreffen, doen voorleggen.”

Dat artikel 29, § 1, 1°, 2° en 3°, Wapenwet de inspecteurs van het ANB niet vermeldt, sluit niet noodzakelijk uit dat ook natuurinspecteurs wettig vaststellingen inzake inbreuken op de wapenwet kunnen verrichten. De wet voorziet niet op straffe van nietigheid of op limitatieve wijze dat het opsporen en vaststellen enkel door de vermelde ambtenaren kan gebeuren.

Anders dan de eerste rechter, oordeelt het hof dat de vaststellingen van de natuurinspecteurs niet onwettig zijn. Deze vaststellingen moeten dan ook niet getoetst worden aan de criteria van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering. Ten overvloede stelt het hof vast dat op geen enkele wijze de betrouwbaarheid van het bewijs van de vaststellingen vermeld in de processen-verbaal in het gedrang is of het gebruik van dit bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

Bij het aantreffen van het jachtgeweer en de patronengordel moesten de natuurinspecteurs helemaal niet de bijstand vragen van de (lokale) politie. De natuurinspecteurs handelden in hun toezicht op het Jachtdecreet, waartoe zij ook de bevoegdheid hebben. De vermelde vaststellingen gebeurden in het kader van de uitoefening van dat toezicht. Hun vaststellingen zijn rechtsgeldig en hebben een bijzondere bewijswaarde. Dat de natuurinspecteurs ongetwijfeld hun redenen hadden om geen politie in bijstand te roepen omdat zij er *“sinds jaar en dag (op uit waren) om toch maar een proces-verbaal (tegen de beklagde) te kunnen opmaken”*, berust op een complotidee die geen steun vindt in de dossiergegevens. Het strafregister van de beklagde toont bovendien aan dat er al meermaals concrete redenen waren om processen-verbaal tegen de beklagde op te stellen.

Uit de samenhang tussen de vaststellingen volgt dat de beklagde zonder voorafgaande vergunning van de provinciegouverneur een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden in bezit had, namelijk het jachtwapen FN Browning kaliber 12 met serienummer _____ en een patronenriem met zestien patronen kaliber 12. Uit de vaststellingen volgt ook dat de beklagde dit wapen droeg zonder een wettige reden en zonder in het bezit te zijn van een vergunning.



Bovendien volgt uit de samenhang van de vaststellingen dat er geen redelijke twijfel is over het feit dat hij op 11 december 2016 met dit jachtgeweer aan het jagen was zonder het jachtverlof bij zich te hebben. Hij beschikte en beschikt ook helemaal niet meer over een jachtverlof. De omstandigheden waarin de bevoegde opsporingsambtenaren het achtergelaten jachtgeweer aantreffen wijzen er eenduidig op dat de beklaagde gealarmeerd werd door de controle die de natuurinspecteurs uitvoerden van de jachtgroep waar hij deel van uitmaakte. Hij heeft het jachtwapen met de munitiegordel toen in de weide achtergelaten en heeft zich ten aanzien van de natuurinspecteurs willen voordoen als een drijver. Zijn kledij en meer bepaald het ontbreken van een fluorescerend hesje zoals drijvers om veiligheidsredenen dragen, bevestigen dat hij toen met het geweer aan het jagen was. Het aangetroffen geweer was ook wel degelijk zijn geweer, zoals de beklaagde naderhand zelf verklaarde.

De beklaagde bevestigde uiteindelijk zelf aan de politie dat hij het jachtgeweer achterliet in de weide toen hij gealarmeerd was door de komst van de natuurinspecteurs. Op 6 maart 2017 verklaarde hij immers dat hij zich op zondag 11 december 2016 klaarmaakte om te gaan jagen (stuk 16, kaft 3). Hij verklaarde: *“Ik zette de jachtdrijvers en geweren op hun plaats en ik stelde mij op op het einde van de jacht. Ik zette mij achter een rietkraag met het geweer dat ik ooit kreeg van mijn ouders, daar mijn vader op deze dag 70 jaar ging zijn. Ik had niet de bedoeling om te schieten of te vuren, het was een te emotionele dag met het jachtwapen. Ik heb nooit gevuurd met het jachtwapen. Ik zag plots in de verte het voertuig van ANB in onze richting naderen en in m’n eerste reactie gooide ik het wapen en de munitieriem in de graskant. De controleurs van ANB wacht(t)en ons op aan het einde van de jacht waar ze de controle van de vergunningen deden. Niemand sprak tegen mij persoonlijk. Wij mochten het andere stuk jacht bejagen en na die drift hadden de controleurs het jachtwapen en de riem mee en vroegen om uitleg. Bij deze heb ik dat ook gedaan en ik zei eerlijk dat het mijn jachtwapen en riem was. (...) Mijn jachtvergunning is ingetrokken en ik heb nooit gevuurd met het jachtwapen!”* Zoals hiervoor vermeld, heeft de beklaagde niet “eerlijk” aan de natuurinspecteurs gezegd dat het zijn jachtwapen en wapenriem waren, doch beriep hij zich op zijn zwijgrecht. Getuige _____ legde voor de beklaagde zelfs een verklaring af die helemaal niet strookte met de vaststellingen door de natuurinspecteurs en zelfs de hiervoor vermelde verklaring van de beklaagde; de getuige verklaarde immers dat de beklaagde op 11 december 2016 enkel als drijver aan de jacht deelnam en dat hij hem nooit zag met een jachtwapen in de hand (stukken 35-36, kaft 4).

Dat de beklaagde niet met het geweer zou hebben gevuurd en dat de natuurinspecteurs zelf erkenden dat zij hem niet met het geweer hebben zien vuren, belet niet dat het hof uit de samenhang tussen de gedane vaststellingen met zekerheid afleidt dat de beklaagde aan het jagen was en jachtdaden verrichte. Hij verklaarde ook zelf dat hij het jachtgeweer hanteerde tijdens de bewuste jacht. Evenmin is het relevant dat geen sporenonderzoek gebeurde op het jachtgeweer. Dergelijk onderzoek is zinloos, nu de beklaagde in een latere verklaring erkende het jachtgeweer op 11 december 2016 te hebben gedragen, zodat er hoe dan ook sporen van hem zouden zijn op aangetroffen.



Aldus is duidelijk dat de beklaagde wel degelijk een jachtdaad uitvoerde en dit zonder over een jachtverlof te beschikken.

De telastleggingen B, C en D1 zijn voor het hof bewezen gebleven.

5. De telastlegging D2 heeft betrekking op jagen met een geweer zonder jachtverlof en dit te op 28 september 2013.

Op 28 september 2013 was een groep jagers aan het jagen in de buurt van de te Omwonende deed bij de politie van de politiezone aangifte van het feit dat een van zijn prijsduiven door een groep jagers werd doodgeschoten.

had gezien dat een groep jagers iets weggooiden. Toen de echtgenote van de aangever, ging kijken stelde ze vast dat het een van de prijsduiven van haar man betrof. Volgens ging het om een groep van zeven jagers met een vijftal jachthonden. Een van de honden droeg de naam . Een van de jagers zou een paardenstaart hebben (stuk 5).

Uit het contact dat nam met de uitbater van de camping volgde dat de verantwoordelijke van de jacht zou geweest zijn.

De politie werd er vervolgens door het openbaar gerucht van in kennis gesteld dat in de ter hoogte van een groep aan het jagen was. Zij identificeerden zes mannen, namelijk en de beklaagde

De politie kreeg van en een patroon ter vergelijking. De politie noteerde: *“Volgens onze bevraging ter plaatse zijn er maar (vier) van de (zes) manspersonen die effectief jagen met een jachtverlof. De andere twee aanwezigen melden onze diensten dat ze enkel wapens dragen voor hun collega jagers. Alle vier deze manspersonen overhandigen ons vrijwillig een patroon ter vergelijking.”* (stuk 14, kaft 1). Hieruit volgt dat de beklaagde die geen jachtverlof bezat, een wapen droeg tijdens die jacht en aan het jagen was. Dat de beklaagde later in zijn verhoor op 14 juli 2017 (stuk 59, kaft 1) verklaarde dat hij toen geen jager was en niet in het bezit was van een vuurwapen, doet hieraan geen afbreuk.

Evenmin is relevant dat de beklaagde toen niet werd verhoord als getuige of verdachte. Een verhoor van de beklaagde door de politie is niet noodzakelijk. Ook de overwegingen in de conclusie van de beklaagde over een proces-verbaal van een politie-inspecteur genaamd is zonder enige relevantie voor de beoordeling van het hof, noch doet dit gegeven enige afbreuk aan de hiervoor vermelde duidelijke vaststellingen. Ook het gegeven dat de lokalisatie van de feiten niet meer gedetailleerd is in het proces-verbaal of dat er “in



de verste verte geen sprake is van een brug van waarop men zicht zou kunnen nemen”, zoals in het proces-verbaal vermeld, is zonder relevantie voor de beoordeling door het hof.

Anders dan de beklaagde voorhoudt is er geen sprake van redelijke twijfel dat hij toen aan het jagen was.

De telastlegging D2 is voor het hof bewezen.

6. De telastlegging E slaat op het gebruiken voor de jacht van een jachtwapen dat de beklaagde was overhandigd om te gebruiken voor een kleiduijschieting.

Artikel 12/1 Jachtdecreet bepaalt: *“Houders van een jachtverlof, een sportschutterslicentie of een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen mogen aan elkaar vuurwapens uitlenen onder de volgende voorwaarden:*

1° het betreft alleen vuurwapens van het type dat de ontlenner mag voorhanden hebben en met het oog op een toegelaten activiteit op basis van het document waarvan hij houder is;

2° de vuurwapens mogen slechts worden uitgeleend voor de duur van de activiteit waarvoor ze worden geleend en voor het vervoer van en naar de plaats waar die plaatsvindt;

3° de vuurwapens mogen alleen worden voorhanden gehouden, gedragen en gebruikt op de plaats waar de activiteit waarvoor ze worden ontleend, plaatsvindt;

4° behalve indien ze beiden aanwezig zijn, kunnen de uitlener en de ontlenner enerzijds een door hen ondertekend en gedateerd schriftelijk akkoord voorleggen dat hun beider naam en adres alsook het voorwerp en de duur van de uitlening vermeldt, en anderzijds het in de bepaling onder 1° bedoelde document of een kopie van deze documenten.”

Zoals hierna besproken met betrekking tot de verbeurdverklaring van het jachtwapen, was er geen sprake van uitlenen van een wapen, gezien de beklaagde de werkelijke eigenaar was.

De vermelde bepaling is niet van toepassing op de feitelijke gedragingen die de beklaagde stelde en levert geen misdrijf op. De feiten vallen in de geschetste feitelijke omstandigheden voor de beklaagde ook niet onder een andere misdrijfomschrijving.

Het hof ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging E. Dit ontslag van rechtsvervolging voor de telastlegging E heeft geen gevolg voor de vaststelling dat de verjaring van de strafvordering niet is ingetreden voor de bewezen telastleggingen B, C, D1 en D2.

7. De feiten van de voor de beklaagde bewezen telastleggingen B, C, D1 en D2 werden gepleegd met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek voor ze samen een straf toepast, namelijk de zwaarste.



Het dragen van wapens en het beoefenen van de jacht in de dichtbevolkte omgeving die Vlaanderen is, brengt bijzondere veiligheidsrisico's mee. De wet- en decreetgever hebben deze risicovolle hobbyactiviteiten dan ook aan strikte voorwaarden verbonden, die in het belang van ieders veiligheid strikt moeten nageleefd worden.

De beklaagde heeft bij het plegen van deze feiten met deze regels een loopje genomen. Zonder houder te zijn van enige vergunning of licentie was hij herhaaldelijk in het bezit van een wapen en droeg hij een geladen wapen. Hij nam zelfs actief deel aan jachtpartijen. Hij gaf blijk van grote onbetrouwbaarheid.

Dit asociaal gedrag van de beklaagde vindt bevestiging in een ongunstig strafregister. Hij werd al meermaals veroordeeld voor inbreuken die verband houden met het wegverkeer. Kenschetsend zijn diverse veroordelingen voor intoxicatie aan het stuur, wat feiten zijn die ook de veiligheid van derden in het gedrang brengen. De beklaagde veroorzaakte in die toestand trouwens al een ongeluk, gezien hij op 18 februari 2013 veroordeeld werd voor onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer, terwijl hij alcoholgeïntoxiceerd stuurde. Hij werd ook al drie maal veroordeeld voor het plegen van vluchtmisdrijf in het verkeer, wat bij uitstek een asociaal misdrijf is. Op 3 september 2014 werd hij veroordeeld voor inbreuken op de wapenwet.

De beklaagde blijkt dan ook bijzonder hardleers te zijn. De hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete zijn aldus noodzakelijk en passend als maatschappelijke vergelding en om de beklaagde nieuwe wetsovertreding te ontraden. De beklaagde heeft zich de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging onwaardig betoond, zodat het hof deze niet toekent. Het laten uitvoeren van een maatschappelijke enquête om zijn actuele levenshouding na te gaan is niet nodig. De opschorting van de uitspraak van de veroordeling is helemaal niet passend als reactie op de bewezen misdrijven gezien de ernst ervan. De hierna bepaalde straf zal de beklaagde bovendien niet verder op een disproportionele wijze sociaal declasseren of zijn reclassering in het gedrang brengen.

De bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboete verhoogt met 50 deciem.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er in voldoende mate toe aan om de geldboete te betalen.

Op grond van artikel 23, laatste lid, wapenwet, wordt de verbeurdverklaring uitgesproken overeenkomstig artikel 42 Strafwetboek. Het jachtwapen FN Herstal met serienummer

heeft gediend tot het plegen van de misdrijven waarvoor de zwaarste strafbaarstelling geldt. Het jachtwapen is in werkelijkheid eigendom van de beklaagde. De beklaagde verklaarde dat het een wapen was dat hij ooit kreeg van zijn ouders (stuk 16, kaft 3). Hij nam het op 11 december 2016 mee naar de jacht omdat het dan de verjaardag was van zijn overleden vader, die 70 jaar zou geworden zijn en hij zei dat het aldus een emotionele dag



was voor hem. Uit zijn verklaring volgt dat hij dus een grote emotionele waarde hecht aan het jachtwapen. Hij verklaarde ook dat het "(zijn)" jachtwapen en "(zijn)" riem betrof (stuk 16, kaft 3). De zogenaamde verkoop aan [redacted] die een kennis is uit het jachtmilieu zoals de feiten van de telastlegging D2 aangeven, vindt geen enkele bevestiging in het dossier. De verklaringen van [redacted] en de beklaagde over de verkoopprijs stemmen ook niet overeen. Volgens de beklaagde betaalde [redacted] 1.500 euro voor twee wapens, waaronder het jachtwapen; volgens [redacted] betaalde hij 2.500 euro voor het jachtwapen. Ook de verkoopdatum staat niet vast en blijkt nergens uit. Toen [redacted] klacht neergelegde tegen de beklaagde wegens misbruik van vertrouwen voegde hij geen overeenkomst van de verkoop en uit niets volgt dat een eventuele verkoopovereenkomst werd geregistreerd en dus vaste datum heeft. Het formulier met betrekking tot het uitlenen van wapens overeenkomstig artikel 12/1 wapenwet is geen eigendomsbewijs. Het hof beveelt aldus de bijzondere verbeurdverklaring van het jachtwapen.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor hem bewezen verklaarde telastleggingen.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% in elke aanleg en veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vermelde vergoeding van 50 euro.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de



juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

9. De burgerlijke partij vordert voor het hof de opheffing van het beslag en de teruggave aan hem van het in beslag genomen jachtgeweer en veroordeling van de beklaagde tot betaling van een voorschot van 1 euro, meer de vergoedende en gerechtelijke intresten, evenals betaling van zijn kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro in elke aanleg.

De burgerlijke partij laat in conclusies uitschijnen zijn vordering te steunen op de feiten van de telastleggingen B, C, D1 en E, doch steunt zijn vordering in werkelijkheid op de feiten van de telastlegging A die als het misdrijf misbruik van vertrouwen zijn omschreven. De beklaagde is op strafgebied definitief vrijgesproken voor deze telastlegging. Het hof moet door het hoger beroep op burgerlijk gebied van de burgerlijke partij wel nog onderzoeken of deze feiten bewezen zijn en voor de beklaagde een fout zijn die voor de burgerlijke partij schade veroorzaakte.

Zoals hiervoor overwogen, is het betrokken jachtgeweer FN Herstal eigendom van de beklaagde en is het steeds zijn eigendom geweest. Gezien het jachtwapen in werkelijkheid steeds eigendom was van de beklaagde, zijn de feiten die als misdrijf zijn omschreven in de telastlegging A niet bewezen. De vordering van de burgerlijke partij voor zover gesteund op deze feiten is ongegrond.

De telastlegging E is voor het hof niet bewezen, zodat voor zover de burgerlijke partij zijn vordering op deze feiten steunt, deze vordering ongegrond is.

De burgerlijke partij toont niet aan dat de feiten van de telastleggingen B, C en D1 voor hem enige schade veroorzaakten die er in oorzakelijk verband mee stond. Het feit dat de beklaagde zich schuldig maakte aan verboden wapenbezit en – dracht en jagen zonder jachtverlof, heeft voor de burgerlijke partij geen schade veroorzaakt en de burgerlijke partij levert daar ook geen bewijs van.

De vordering van de burgerlijke partij is dan ook geheel ongegrond. De burgerlijke partij moet zelf de kosten van zijn stelling dragen.

10. Er zijn klaarblijkelijk geen andere burgerlijke belangen niet in staat van wijzen, zodat het hof deze niet aanhoudt.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

PAGE 01-00001890579-0015-0018-01-01-4



Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van deze vermeld in de bewezen telastleggingen, en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 42, 1°, 43, eerste lid, 65, eerste lid, 66 en 100, Strafwetboek,

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaringen van hoger beroep en vervolgens de grievenformulieren het ingevolge het vonnis van 5 december 2018 vaststaat dat:

- de beklaagde ontslagen is van rechtsvervolging voor de telastlegging A;
- de burgerlijke vordering van de burgerlijke partij ongegrond is.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen:**

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing over de overtuigingsstukken
en

wijzigt het beroepen voor zover bestreden voor het overige **als volgt:**

op strafgebied:

ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging E;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen B, C, D1 en D2 samen tot een gevangenisstraf van **een jaar** en een geldboete van **2.000 euro**, verhoogd met 50 decimen tot 12.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

beveelt ten aanzien van de beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van het jachtgeweer FN Herstal kaliber 12 super posé met nummer

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 decimen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;



veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50 euro als
vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het
Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering,
voor het openbaar ministerie begroot op 58,74 euro in eerste aanleg en 139,68 euro in
beroep;

op burgerlijk gebied:

verklaart de vordering van de burgerlijke partij ongegrond en zegt dat hij
zelf de kosten van zijn stelling moet dragen.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof, de veroordeelde(n), op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.



Kosten eerste aanleg: **€ 58,74**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 27,99
Dagv. BP:	€ 27,99

€ 126,98

+ 10 %: € 12,70

Totaal: € 139,68

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **24 december 2020** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

